

עומק העניק לה ייחוד ביחס להומור של ארצות החרות. לכן, טיבעי בהחלט שאחת הדמויות הארציות בסרט מתה לקראת סוף.

המשותף המוסקטרים. החברים הם המישה גברים: פרוצי (פיליפ גוארה) הי עיתונאי שמבלה את לילותיו במערכת ומסיים את עבודתו בשעות הבוקר המוקדמות יחד עם היצאניות שעימן הוא לוגם קפה; מאשטי (הוגו טוניאצי) הרון שהיה פעם בעל-ינטים ומשרת פרטי, והמסיים את הסרט כמפוסטר משרתו. וכמוכר "אני ציקלופדיה בריטניקה" מבית לבית; לאנדר (גאסטונה מושין) האדריכל המארי הב. שנפל קורבן לרעייתו של רופא ומקבל אותה במתנה. יחד עם בנותיה, האומנת, כלב הסר-ברנארד הענקי שלה והציפור הי קנרית בכלוב; נקי (דואלין דלפרטה) בעל בית-הקפה המרגיע את אשתו ומוציא בעל-מנומנטליים בכל פעם שהוא יוצא לבלות קצה. ולבסוף סאסארולי, המוסקטרי הי חמישי בחבורה, הרופא (אדולפוצ'י) שהיה ריש למילאנדר יחד עם אשה, עם כל הי חבילה. כדי שיוכל לבקר בביתה החדש ולהעיר הערות עוקצניות כמו: "למה אין תחתיות מתחת לכסות?" "למה הילדות כה חיוורות?" "למה את נראית כל כך חלשה בזמן האחרון?"

מה שמייחד את כל החברים הללו, הוא סירובם להתבגר. בכל הם דומים כשתי טיפות-מים לבטלנים של פליגי, שהתבגרו ב-30 שנה ועברו מן העיירה שבה התגוררו (רימיני) לעיר גדולה (סירטו של מוניצ'לי). מתרחש בפירוצ'ה. מה שמה בתקופה זו הוא שכל אחד מן הבטלנים מציא לעצמו, אומנם, עיסוק כלשהו. לכאורה השתלטה עליהם הישיבה הבורגנית, המטחנת את חיי היומיום וההתמסדות המחוללת. אבל באיזושהי פינה אפלה בנפשם הם עדיין נאמנים לידידות הקודרת אותם זה לזה מאז ימי בית-הספר. ומדוע הם בפעם, כשמשתלטים עליהם רוח-תונית, הם מכריזים זים על "חופשה צוענית", נוטשים את בתיהם, נשותיהם ועבודותיהם (לשמע צופר מכונת החברים, מניח סאסארולי את הי חולה על שולחן-הניתוחים וממהר אל שאר הצוענים), ויוצאים להודו על פני הדרכים ומניחים למיקרה להנחות אותם, ולרדת הי שטות לשלוט בהם.

חופשה צוענית. החופשה הצוענית יכולה להישמק יממה אחת או חודש תמים, היא יכולה להיות מעשה-קונדס אחד — כמו הטחת סטירת-לחי בפני כל מי שמעז להוציא את ראשו מן החלון — של רכבת כשהיא יוצאת מן התחנה — או אחיות-יעינים מורכבת ומתמשכת, כמו המתחיה שמכניסם לפנסיונר גולן וולן בשם ריגי (שאותו מחק הפליא ברנארד בלייה) שלפניו הם מציגים את עצמם כי

גאסטונה מושין כמילאנדר החליטים מן הנעורים

כרישי העולם התחתון, ומשתפים אותו בי מיבצעים דימוניים. הם מזמרים, בהתרוממות-נפש רביעיה מרנולטו תוך כדי הירה במכונת, וכאשר אחת החופשות מובילה אותם לבית-חולים, כשהם פצועים וחבולים, הם הופכים את חדרם המשותף הכולל של אורגיות. מן החדר מהדהדות גירסות מגונות של שירי עם תמימים וקריאות-הדווה גסות, למראה כל אבר שופע של המין האחר. ועם כי עובדה שהאברים שלהם נתונים, רובם כי כולם, בגבם, אינה מפריעה להם לארגן

רוברט שאו:

והרגתי, נטרפתי,

נשרפתי ונחנקתי

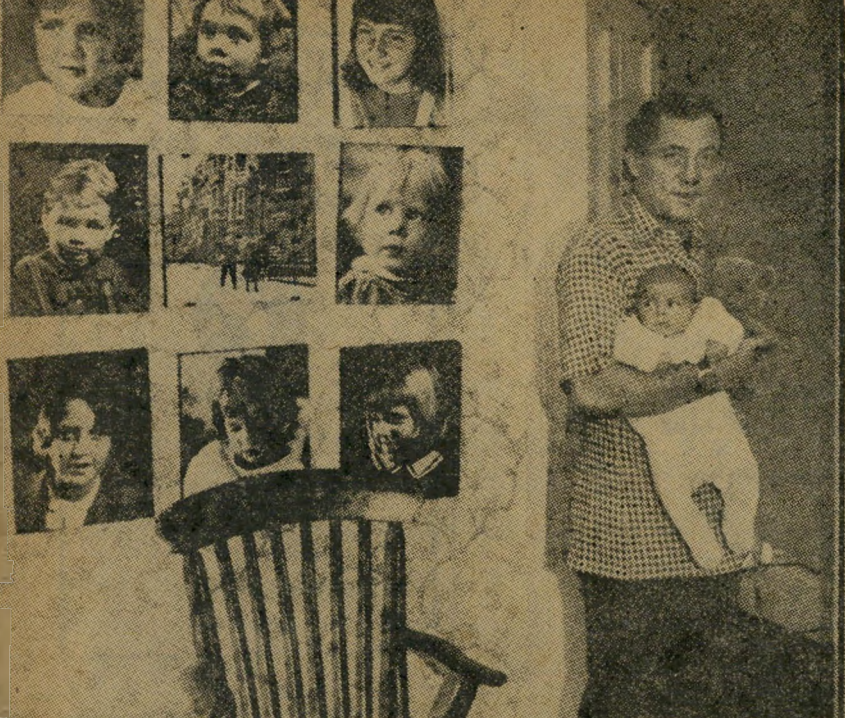
עד שהייתי

סוכן ישראלי!

ל החלווד מינהג מגונה. היא נוטר לת יהלומים גלמיים, משחיה אר תם, מגלה את הברק שבהם, משתמשת בהם פעם או פעמיים ומשליכה אותם לפח. קשה לה קצת יותר לעשות זאת לכוכבים אמרי תיים, ואלה גם שומרים מרחק. רוברט רדפורד גר ביוטה, דאסטין הופמן בניו יורק, פיל גיומן בקונטיקאט, שון קונרי בספרד...

ורוברט שאו, המעלה הירורים אלה, רכש לעצמו באירלנד אתוה רחבת-ידיים המשמשת כבסיס לכל שבת מישפחה שאו, החולל אשה ועשרה ילדים. אכן, עד לפני שנתיים-שלוש קשה היה לקרוא לשאו "כוכב". הוא אומנם הירבה להופיע בסרטים, אך תמיד בתפקיד הנבל הנופח את גישמות לפני הסוף. "בחטיפת 1968 האם 123 נהרגתי במכת חשמל, בי מלחנות טרף אתי כריש, בסרטים אחרים נשרפתי בטנקים, נחנקתי למוות, נוריתי על-ידי כל הסוגים הקיימים של מכוונות יריה והיה לי הכבוד להתחלל אפילו בחץ, מספר שאו, כשהוא סוקר את הקאריירה הארוכה שלו. אולם ממות למוות הלך שמו והיכה גלים, כשכל פעם היה המות פוטוגני יותר ומרתק יותר. עד שבלהיט האחרון שבו השתתף, השבת השחורה (שבו הוא מגלם סוכן-ביון ישראלי), הוא לא מת כלל. וזו העדות הניצחת של המעבר משחקן לטוכב.

שאו בנו של רופא שהתאבד, משלא הצליח להתגבר על התמכרותו לאלכוהול, (רוברט היה אז בן 12) גדל בנוף כפרי, תחילה בסקוטלנד ואחר-כך באיור קורנוול באנגליה. הוא היה אתלט מצטיין בבית-הספר, כשדו-הכתיה שלו משך תשומת לב רבה, אבל מה שעיניו אוחו במיוחד היה המישחק. הוא היה את ביה-הספר הדראמטי המכובד ביותר בעולם, "האקדמ" יה המלטותית לאמנות דרמאטית" בלונדון, היה במשך שנים שחקן-יאטרון ונימנה עם חלוצי המפכת הבמה באנגליה. לשהוא מונה בין ידידיו הקרובים את המחזאי הארולד פינטר שהשחקן דונאלד פלונס (שעימם עמד לא פעם בתור כדי לקבל תמיכה, בימים ששלושתם היו מובטלים), במקביל החל מפרסם ספרים, שכמה מהם הגיעו אפילו לרשימת רבי-המכר (למשל, ספר בשם מקום מיסותר) ואילו וידוע בהם, האיש בכלוב הזכוכית הפך הצלחה בימתית גדולה. נרשאו היה מישפט איכמן, ושאו תמה עד היום מדוע לא

אבא-שחקן רוברט שאו: 9 על הקיר והעשירי כידים

הוצג המחזה בישראל מעולם. מפליא, שלמרות הרקע האינטלקטואלי שלו הוא התגלה באורח בולט על-ידי הקולנוע, בפעם הראשונה, רק כרוצח הי פאתולוגי המנסה (כמובן ללא הצלחה) לחסל את שון קונרי — גיימס בונד בר מרוטיה באהבה.

שאו רכש לעצמו במהירות שם של שחקן שאפשר לסמוך עליו, בעיקר בתפ קרדי גבלים ציניים הדורשים נוכחות קול-נועית חזקה. הוא היה מועמד לפרס הי אוסקר על תפקיד הנרי השמיני באדם לכל עת, העבודה למצאה בשפע, והיא באה לא פעם על השבון הכתיבת. "איך אפשר לסרב, אם אני מקבל טלפון באמצע הכתיב בה ואיזה מפיך אומר לי: 'בו לברמודה להופיע בסרט ולהרוויח תמון כסף?' מה עוד ששאו מודה כי "הכתיבה היא מלאכה קשה, מבודדת ומפרכת. הרבה יותר קל לשחק משום של מיני אנשים סובבים אותך וגוררים אותך במרץ שלהם." ואם בחירת הסרטים שבהם הופיע לא הייתה תמיד קפדנית, אין זה מטרד אותו במר יחוד. "אני משתדל לשפר אותם במקצת, מגיישים לי תסריט סוג ג' ואני מתקן אותו כדי שייראה כאילו סוג ב'." הוא אומר.

אן, שחיבתו לטיפה המרה הפכה כבר אגדה. ("איך אפשר להתגבר על כוכבות-קולנוע בלי משקה?" הוא שר אל), משתדל באחרונה להכניס מעט סדר לחייו. הוא התנדב משתייה למשך כמה חודשים, ומקוה שאחרי עוד כמה ניסוי נות-התנורות כאלה ייפטר כליל מן הצורך לשותות. (חוק מאשר ביטיות. זו החוויה האחת שאיני מסוגל לעבור בסיכוחות").

בסרט אפשר להבחין בארס האופייני גרמי; למשל בהתעללות בפנסיונר רודף-הבצע, התעללות המגיעה לו בהחלט שמים שהוא מתועב למראה, ואינו נרתע אפילו ממכירת סמים לקטינים. "אני לא יודע בכלל שזה סמים, בשבילי זה סוכר", הוא מתרץ. בקטעים אחרים בסרט אפשר לחוש את נשמתו של מוניצ'לי המתמוגת עם זו של גרמי. למשל במוות שבסוף הסרט. אחד החברים גוסס, והוא אומר לשרא כי חיוך: "צא מן החדר, נאדות, אני רוצה למוט עכשיו." מפנה להם את הגב, וכשי הכומר בא לשמוע את הוידוי האחרון הוא מגבב בפניו את מישחקי הלשון שבהם נהגו הוא וחבריו למתות אנשים תמימים ברחוב. אשתו של הנפטר, שאותה עזב לפני שנים, מגיעה להלוויה אך אינה מוזי לה דימעה מפני שהזילה כבר את כולן, וחוק מזה. למה שתבכני? "בוכים כאשר מישהו מת. והוא היה אף-אחד." החבר רים מתבוננים זה בפני זה, המומים, ואחר כך שואלים את עצמם: "האם באמת מוכרח אדם להיות מישוה כדי שיתאבלו עליו? הוא הרי ידע להיות כל-יך טוב." ומתוך גרונם של הגיבורים מדברים אל הצופה מוניצ'לי וגרמי עצמם. במאים שמשום מה נחשבו תמיד כסוג ב' באיטליה, שלא